

lange han er i den yngste Deel, vedbliver at være Oberstlieutenant. At tillægge en Mand Anciennitet som Oberst, er i sig selv et aldeles intetfigende Foretagende efter de Lovbestemmelser, som eksistere her i Landet, og maa betragtes som en Misforstaaelse, naar Meningens deraf ikke er at sige: nu have vi erkendt, at han befinder sig mellem den halve øverste Deel af Oberstlieutenanterne; men naar man har sagt ham det, saa følger deraf ogsaa ganske simpelt, at han skal have 2400 Rbd. Gage. Der kan aldeles ingen Tvivlsmaal være derom; men der kan indløbe Misforstaaelser, saaledes som vistnok her er Tilfældet. Hvorledes Misforstaaelsen er opstaaet, maa nærmere oplyses; men er først den Kjendsgjerning sikker, at den paagældende Mand har faaet Anciennitet som Oberst, saa er det ligesaa sikkert, at han er imellem den halve Deel af Oberst- eller Oberstlieutenantklassen, hvilket man nu vil kalde det, og at han maa have Ret til den paa- staaede Gage. Han kan ikke have nogen anden, der er Ingen, der raader for her at sige hverken Ja eller Nei dertil; dette er ganske vist. Om Sagen forholder sig, som den er fremstillet, skal jeg ikke kunne sige, thi jeg har ikke undersøgt det, men jeg antager det, thi det skulde være besynderligt, om Ansøgeren skulde have angivet Noget, man kan kontrollere ved de offentlige Udnavnelser, nemlig at han havde faaet Obersts Anciennitet, uden at dette dog var Tilfældet. Det ærede Medlem, der sidst talte, sagde, at han havde læst, at der reserveredes Anciennitet og at der gaves Charakter. Jeg maa have den Ære at gjøre ham opmærksom paa, at det er to aldeles forskellige Ting — Charakteren, der gives, er for Dieblicket et tomt Mundsveir, det er et Hæderstegn, idet man, ihædedetfor at give en Orden, giver en Charakter. Det er et stort Spørgsmaal, hvorvidt man egentligt tilfulde er berettiget hertil, uden i alt Fald undtagelsesvis. Hvad derimod Anciennitetsegiven angaaer, da troer jeg, det kan jeg ikke nægte, at det i det Hele taget ikke er berettiget, thi der er efter vor nærværende Lovgivning ingen anden Forsømmelse end den virkelige Forsømmelse. At saadan Anciennitetsegiven imidlertid har fundet Sted, har jeg seet, hvorledes og

hvorfor skal jeg ikke kunne sige, thi jeg troer, som sagt ikke, at det, saaledes som for Dieblicket Lovgivningen er, er tilstedeligt. Der, hvor det imidlertid er skeet, maa jeg antage, at det kun kan betyde een Ting, nemlig den, at den Mand, hvis Anciennitet reserveres ham, har faaet Ret til at nyde de Goder, som han vilde have, om han havde naaet den virkelige Forsømmelse til Classen, med Undtagelse af, at han ikke indtager den Plads, og den Gage, Pladsen alene kan give; da der ingen extraordinair Gage kan indrømmes; men et af disse Goder, som han vilde have faaet, ved at indtage den Plads, det er netop, at, naar Bedkommende bliver pensioneret, saa skal han have Pension efter den højere Stilling, med Hensyn til hvilken Ancienniteten er ham reserveret. Der er iøvrigt en Grund mere, hvorfor man aldeles ikke skulde give en saadan Anciennitet, naar man ikke kan eller vil følge den angivne Regel. Det har været flere Gange Tilfældet, at der har i en tidligere Tid været affædiget Mand, som havde en højere Anciennitet og en lavere Grad, og som fik deres Pension efter den lavere Grad, men der har ogsaa været Andre, og det i et ikke ringe Antal, som ere blevne pensionerede, som have havt en højere Anciennitet og en lavere Grad, og som ere blevne pensionerede efter den højere Anciennitet og det endog i den Grad, at de ere sprungne et Par Klasser over, saaledes at en Mand, som havde sin Plads som Lieutenant i Armeen, er bleven pensioneret, som om han havde været virkelig Captain. Man vil altså see af Alt dette, at der let kan finde Misforstaaelse Sted, fordi Reglerne ikke ere nøie bestemte, men det forekommer mig aldeles tydeligt, at jo mindre det at give en Mand Anciennitet er Noget, som i Reglen skal kunne finde Sted, jo mere maa derved have været meent det eneste Virkelige, som derved kan menes, at han faaer Udkomst til en større Pension, og i Oberstlieutenantklassen forekommer det mig, at det maa være absolut saa, efterdi der slet ingen Anciennitet eksisterer, der gjør Forskiel paa Oberster og Oberstlieutenanter.

Hvad den anden Sag angaaer, da er det mindre let at sige, hvorledes det virkelig skal